

Nummer 7	1. April 1916	65. Aargang

De smaa Tings Betydning.

Tale af Præsident Anthon H. Lund, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City ved Efteraarskonferencen den 3. Oktober.
(Oversat af „Bikuben".)

Jeg har glædet mig over at lytte til vor Præsidents Udtalelser, og jeg tror, at vi alle er enige om at bede for ham, at hans Forkjølelse maa forlade ham, og at hans Tale til os ikke skal have anstrengt ham for meget, thi vi glæder os Alle over at høre hans Stemme og lytte til hans Raad til de Hellige. Hvad han har sagt til os, er af stor Betydning for vor Frelse. Det er ikke ubetydelige Ting, han fremførte; han viste de Trin, ad hvilke vi kan stige højere op. Trinene paa en Stige kan maaske være ubetydelige i sig selv, men vi maa dog bruge dem, hvis vi vil naa op til Toppen, og de Trin, som han hentydede til, er nødvendige for os i vor Udvikling.

Han sagde, at vor Saligheds Fjende ikke var død. Dette er sandt; thi Mænd rejser fra Stat til Stat med nedsættende Historier om de Sidste-Dages Hellige, beskyldende dem for Ting, som aldrig har været i deres Tanker. Vore unge Mænd, der gaar ud paa Mission, forbauses over at høre saadanne Ting om deres Hjem, Ting, som de aldrig har haft nogen Anelse om før. De maa rejse udenlands for at faa at vide, hvor slette Mennesker Mormonerne er! Hvorfor har De og jeg forenet os med et Folk, der er saa foragtet af Verden? Vort Svar er, at vi sluttede os til denne Kirke, fordi vi var overbeviste om, at den var Jesu Kristi Kirke. I den hellige Skrift læser vi, at „dette er det evige Liv, at de kjender Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus". Dette viser, af hvor stor Betydning Religionen er, thi Religionen bibringer os Kundskaben om Gud. Nogle

kan maaske lade sig forlede til at tale overfladisk om Religionens Nødvendighed. Jeg har hørt Mennesker sige: „Dersom vi gjør ret mod vor Næste og ikke tager Fordel af ham, da har vi al den Religion, vi behøver." Dette er sikkerlig en god Leveregel, og Religionen fremholder for alle denne Lærdom, men vi ser alle frem til evigt Liv, og dersom det evige Liv er at kjende den eneste sande Gud, da maa vi søge at lære Ham at kjende; følgelig er Religion nødvendig.

Der er saa mange religiøse Organisationer i Verden, at det Spørgsmaal ganske naturligt opstaar: Hvorledes skal jeg finde den rette? Paulus siger os, at der kun er een sand Tro, og at ingen har Tilladelse til at forkynde noget andet Evangelium end det, han forkyndte; thi dersom nogen skulde gjøre dette, „han være forbandet". Det er derfor af stor Vigtighed at vide, hvilken Religion der er den sande og ægte. Herren har ikke forladt os, men har gjort det muligt for os at faa dette at vide for os selv. Vi har Hans Ord, som vi kan undersøge, og det blev skrevet af Mænd, der var inspirerede af den Helligaand. Medens vi er overbeviste om dette, saa tror vi dog ikke, at Guds Ord, saaledes som det findes i de hellige Bøger, er i Stand til at bemyndige nogen til at forrette Evangeliets Ordinancer. Guds Ord er givet os til vor Vejledning, men vi maa ogsaa have levende Herrens Tjenere iblandt os til at undervise og lede os og forrette Ordinancerne.

Vi forenede os med denne Kirke, fordi vi havde undersøgt dens Lærdomme og erfaret, at de Principper, som Joseph Smith forkyndte, var de samme, som blev fremsatte af Frelseren og hans Apostle i forrige Dage. Jeg ønsker at tilføje, at ydre Lighed ikke er et fuldtud paalideligt Kjendetegn, thi det vilde maaske være muligt for en Reformator at efterligne Kirkens Organisation og Troslære, saaledes som den findes i det nye Testamente; men en saadan Lighed vilde ikke gjøre det til den sande Kirke; det vilde blot være en menneskelig Efterligning, der vilde være værdiløs; thi Herren siger: „Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud." Den sande Kirke maa være oprettet gjennem Bemyndigelse fra Gud, og den maa være gjennemtrængt af den Helligaand. Denne Aand maa besegles paa Medlemmerne gjennem den dertil beskikkede Ordinance, og naar Aanden er modtaget, vil den bevidne for dem, at de har adlydt det sande Evangeliums Love.

Vi har aldrig været bange for at fortælle Menneskene, at dette er Kristi Evangelium, og at de, som vil adlyde det, skal vide for sig selv, at de har adlydt Hans Lære. Vi har benyttet den samme Fremgangsmaade, som Mesteren selv tilraadede dem, der lyttede til Hans Ord, men var tvivlraadige med Hensyn til, hvad de skulde tro. Han sagde til dem: „Dersom nogen vil gjøre hans (Faderens) Villie, skal han erkjende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig selv." Vi har prøvet Lærdommene, som Ældsterne kom til os med, ved at gjøre Faderens Villie, saaledes som de tilkjendegav den for os, og vi blev overbeviste om Sandheden af, hvad de forkyndte. Vi gik ned i Daabens Vande og blev Medlemmer af Kristi Kirke; vi modtog den Helligaand

ved Haandspaalæggelse, og den bar Vidnesbyrd til vor Sjæl om Sandheden og om, at det, vi havde gjort, var antaget af vor himmelske Fader.

Af denne Grund kan vi sige med Paulus, at vi ikke skammer os ved Kristi Evangelium, thi vi veed, at det er en Guds Kraft til Frelse; Mørke og Tvivl har forladt os, og vi har følt, at vi er i Forbindelse med de himmelske Magter, med Faderen og Sønnen. I Besiddelse af en Forvisning om dette, og med dette Vidnesbyrd i vort Indre, hvilken Slags Mænd og Kvinder burde vi da ikke være! Hvor taknemlige burde vi ikke være overfor vor himmelske Fader for denne Kundskab! Mennesker kan maaske haane os, foragte os, men hvad har det at sige? Vi veed, at vi har Sandheden.

Jeg ønsker at sige til mine Brødre, at de, selv om de har dette Vidnesbyrd i deres Hjerter, ikke bør være for selvsikre og tænke: „Jeg har udført alt, hvad der er nødvendigt; jeg veed, at jeg gaar ind ad Døren til Guds Rige, og jeg behøver ikke at frygte." Husk paa, at dersom vi skal opnaa Frelse, maa vi arbejde for den med Frygt og Bæven. Hver Dag har sine Pligter. Det er ikke den, som gaar ind ad Døren, der skal blive frelst, men den, som holder ud til Enden, og at overvinde Fristelser og gjennemgaa Trængsler er de Lektier, vi maa lære. Dersom vi overvinder os selv og alt, hvad der er i Modstrid med Guds Ord, og dersom vi udholder Gjenvordigheder, Prøver og Forfølgelser for Herrens Sag, da skal vi erfare Opfyldelsen af Forjættelserne til de Trofaste.

Lad os undersøge os selv og lære vor egen Stilling at kjende. Er vi aarvaagne og ivrige i Opbyggelsen af Guds Rige, eller har Ønsket om at forbedre vore egne timelige Anliggender kjølnet vor Interesse for Guds Riges Fremme? Jeg er bange for, at alt for Mange søger efter de verdslige Ting og glemmer det, som er af større Vigtighed. Husk paa, at de verdslige Ting maa vi forlade, men de gode Gjerninger, som vi har udført her paa Jorden, vil følge os og være Rigdomme, der tilhører os i det himmelske Skatkammer. Vær ikke bange for, at Du skal miste din Løn for det gode, Du udfører. Det bliver bogført baade paa Jorden og i Himmelen, og enhver god Gjerning, vi har udført, vil blive erindret og belønnet. Det er ligeledes sagt af En, der havde Myndighed til at sige det, at vi skal gjøre Regnskab for ethvert ubesindigt Ord, vi har udtalt, og dersom vi skal aflægge Regnskab for hvert et Ord, hvorledes er det saa med daarlige Handlinger og Synd? De vil sikkert staa som en Anklage mod os.

Sidste-Dages Hellige! Husk paa de Pagter, I har gjort med Herren; tjen Ham oprigtigt og ærligt, og lad intet svække Eders Tro. Den, der har tabt Troen, har tabt mere, end Verden kan give tilbage; derfor er det nødvendigt tilfulde at skatte, hvad Herren har gjort for os.

Det glædede mig at høre Præsident Smith omtale Kredslærerne, der kom til hans Datters Hjem. Jeg haaber, at alle Lærerne i Zion vil gjøre ligesom disse. Lad dem besøge Folket, bede med dem og prøve at lære deres Følelser at kjende og opbygge dem. Lad os modtage Lærerne, naar de kommer til vort Hjem, og sige til dem, at vi er rede

til at modtage Undervisning fra dem. Det er en Lærers Opgave at undervise Folket om deres Pligter, hvadenten Familiens Overhoved indtager en høj Stilling i Kirken eller slet ingen; og han burde ikke undlade at gjøre sin Pligt, fordi han mener, at den Person, han besøger, veed mere end han selv. Han veed, at han er kaldet til at undervise Folket, lad ham derfor gjøre dette i Ydmyghed. Før han begynder, bør han bede Herren om at være med sig, og han vil da bringe Glæde og Belæring til dem, han besøger.

Jeg frygter for, at der raader en Del Ligegyldighed iblandt os med Hensyn til at besøge Forsamlingerne. I nogle Stifter er der et langt større Procentantal tilstede ved Nadvermøderne end i andre. Lad os ikke forsømme denne Pligt ved at blive borte fra Herrens Hus paa Hans hellige Dag, men gaa op til Guds Hus og tilbede Herren, deltage i Sakramentet og forny vor Pagt med Herren, da vil vi modtage fornyet Styrke og Kraft til at udføre vore Pligter.

Nogle undskylder deres Fraværelse fra Nadvermøderne med, at de er bange for at nyde Nadveren uværdigt. Dersom der er en saadan Følelse i Eders Hjerter, da se til, at I, som føler saaledes, gjører Eder selv værdige til at nyde Nadveren, og husk ogsaa paa, at det er en Befaling til os, at vi skal gaa til Herrens Hus og deltage i Sakramentet. Dersom vi bliver borte eller undlader at nyde Nadveren, da afskjærer vi os selv fra de Velsignelser, som Herren har i Beredskab for os, og en saadan Fremgangsmaade vil foraarsage aandelig Svækkelse. Gaa derfor til Herrens Hus, bed for den Mand, der taler, og han vil da være i Stand til at meddele Dig det, Du ønsker at vide, og opbygge Dig i din allerhelligste Tro. Herren vil være med ham. Jeg formaner Eder til at besøge Eders Forsamlinger og at udføre de mange andre Pligter, der paahviler Sidste-Dages Hellige. Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan føle os lykkelige og tilfredse.

Husk paa Præsidentens Raad med Hensyn til Fasteofringer. Hvilken smuk Skik er det ikke at faste den første Søndag i hver Maaned og at give de Midler, som vi derved sparer, til de Fattige. Jesus lagde stor Vægt paa at hjælpe de Fattige. Han vidste, hvor tilbøjelige vi er til at elske de timelige Ting, og Han paalagde dem, der havde Midler, at erindre de Trængende. Herren har velsignet os med timelige Goder. Vi hører maaske ikke til Jordens rige Folk, men Han har velsignet os med Livets Nødvendigheder, og vi kan undvære saa meget af dem, at vore trængende Søskende bliver hjulpne.

Kom Sabbatens Dag ihu og hold den hellig. Husk at tilbede Herren først og fremmest. Tjen Israels Gud og ham alene. Mammon er en Gud, der bliver dyrket i stor Udstrækning i vore Dage. Lad ikke Lyst og Begjærlighed efter jordisk Gods drage Eders Sind bort fra de Ting, som først burde hvile paa vort Sind. Eders sidste Tanke om Aftenen burde være en Bøn og Taksigelse til Eders himmelske Fader, og naar I vaagner op, lad Eders Tanker da stige op til Ham og bed Ham om Bistand og Hjælp gjennem hele Dagen. Gjør saaledes, som

Profeten Joseph siger, lad os søge vort Lønkammer og derinde udøse vort Hjerte for vor Fader i Himlen.

Jeg ønsker at sige et Ord til Eder om at give Agt paa Herrens Tjenere og følge deres Raad, og ikke dem, der stiller sig selv frem som Lærere uden at være kaldede dertil gjennem Præstedømmet. Lige siden Kirkens første Dage har vi haft Mænd iblandt os, som har stillet sig selv op som Folkets Lærere og Ledere. De husker, at Broder Hiram Page havde en Seersten, gjennem hvilken han modtog Aabenbaringer og begyndte at lære de Hellige falske Lærdomme. I en Aabenbaring til Joseph Smith og Oliver Cowdery erklærede Herren, at disse Aabenbaringer ikke var fra Ham, og ved en Konference i Kirken blev de forkastede som falske. Vi veed, at der paa den Tid, da Profeten døde, opstod mange forskjellige Partier, som drog mange bort fra Kirken. Hvad blev der af dem? Havde de Fremgang? De er forsvundne og ukjendte i Dag; vi kan henvise til de forskjellige Mænd, som har apostaseret og forladt Kirken og prøvet paa at lede de Hellige paa Afveje, og vi kan nu se, at de er komne tilkort. Jeg vil læse en Udtalelse af Profeten Joseph Smith om dette Emne:

„Jeg vil give Eder en af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip, som existerede hos Gud fra Evighed af: Om nogen Mand staar frem og fordømmer andre, finder Fejl ved Kirken, sigende, at den er paa Afveje, medens han selv er retfærdig, da vid for sikkert, at den Mand er paa Apostasiens Vej, og dersom han ikke omvender sig, vil han falde, saa vist som Gud lever."

En Mand fortalte mig i Gaar om et Besøg, han havde aflagt som Kredslærer. Han kom til en Mand, der gaar omkring og afholder Møder hos Folk og siger, at han tror alt, hvad Profeten Joseph fremkom med, men at Kirken er gaaet fejl, og at han er den store og mægtige, der skal reformere Kirken. Det forbavser mig, at der er nogen, der vil lytte til ham. Disse Ord af Profeten, som jeg har læst, siger os, at de, som finder Fejl ved Kirken og ved dem, som er kaldede til at lede den, vil apostasere. De vil maaske sige, at de ikke vil falde fra, og at de tror paa Kirkens Lære, men de vil lægge noget til, som er urigtigt og falskt. De prøver paa at faa Folk til at tro, at de er meget ydmyge og prædiker Sandheden, og dog forkynder de, at der vil blive et Frafald af selve Kirken ligesom tidligere. Lad mig bære dette Vidnesbyrd til Eder, at denne Kirke ikke vil falde fra. Denne Uddeling vil ikke ende, som de andre har endt. Den begyndte med Aabenbaring som de andre, og den vil vedblive, indtil Kristi Fredsregjering bliver paabegyndt paa Jorden; og Herren har sagt, at Han vil ikke give den til noget andet Folk at forvalte.

Jeg ser, at Tiden gaar. Jeg ønsker at advare Eder mod alle saadanne falske Indflydelser. Naar Mennesker prøver paa at lede Eder paa Vildspor og sætte Eder op imod Guds Præstedømme, da vær paa Vagt; lad ikke forføreriske Aander og Indflydelser vende Eder bort fra den rette Vej. Henvend Eder til Herren i oprigtig Bøn; udfør Eders Pligter, og Vejen vil ligge aaben for Eder, og Ingen vil kunne føre

Eder bort fra den. Maa Herren velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og hjælpe os til at tjene Ham, som har været saa naadefuld mod os, og som har givet os Kundskab om sig selv og den eneste Vej til Frelse, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Vore Pligter.

Den Tid kommer aldrig, da vi har opfyldt alle vore Pligter og kan sætte os til Hvile og sige: Jeg har gjort, hvad der kan fordres af mig. Hvis vi føler saaledes, da elsker vi ikke vor Gud eller vor Forløser, som bistod alle, og som hengav sit Liv „til en Igjenløsnings Betaling for de mange". Hvis vi føler saaledes, da elsker vi ikke os selv ret meget, og da elsker vi ikke vore Medmennesker, som vi bør; da er vi ikke paa „Livets Vej", paa Saliggjørelsens Vej, paa Fremskridtets, Udviklingens og Ophøjelsens Vej; men da vil vi standse i vor Udvikling, og de opløsende Kræfter vil strax gjøre deres Indflydelse gjældende. Verden vil da løbe bort fra os — med sine Fejl og med sine Fuldkommenheder — og vi vil bære Ansvaret for, at vi ikke bidrager til Menneskeslægtens Lykke, som vi bør. Vi vil gaa tilbage i Stedet for frem, og der vil være stor Fare for, at de onde Magter vil overvinde os. Men hvis vi til enhver Tid stiller os klart for Øje, at vi har uendelig mange Pligter overfor vore Medmennesker, som vi staar i Forbindelse med, og vi stedse bestræber os for at opfylde dem, da behøver vi ikke at frygte alle „Helvedes snedige Anløb" for at holde os tilbage fra at opfylde disse Pligter og derved saa meget lettere blive overvundne af det onde. Ved at bestræbe os for samvittighedsfuldt at opfylde vore Pligter stiller vi os i Harmoni med Livets Magter, og det bliver muligt for os at blive oplyste ved Guds Aand og blive styrkede i Udførelsen af vor Gjerning. Naar vi unddrager os Opfyldelsen af de Pligter, der paahviler os, er det umuligt for os at modtage Guds Aands Lys og Kraft og den „Glæde, Fred og Fryd" i Sindet, som Modtagelsen heraf giver, og være i Besiddelse af det herlige Livshaab, som den skaber, idet Evighedens uendelige Rigdomme vil blive givne alle dem, som ikke viger tilbage fra at opfylde deres Pligter, naar de bliver bekjendte med dem; thi alle saadanne vil adlyde enhver af Herrens Befalinger. Vi er meget ufuldkomne af os selv, men Gud er vor himmelske Fader; han vil give os Kræfter til at udføre vor Livsgjerning, og han vil ikke fordre mere af os, end vi kan udføre; men han vil holde enhver af os ansvarlig for, at vi hver i sin Stilling udretter, hvad vi kan. Vi vil ikke altid blive takket af dem, mod hvem vi gjør godt; men Herren kjender vore Hensigter, og han vil være vor Belønner og ophøje os paa en kommende Dag, naar vi gjør det gode her i Livet. Gud selv vil da beskytte os. Vor Frelser vil være vor Ven, og som det gamle Ord siger: Er Gud med os, hvem kan da være imod os? Af os selv er vi meget svage, men vi har

„en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige", og Guds Aand vil „styrke os og skjænke os Mod i Livets Kamp, og ingen fjendtlig Magt skal kunne overvinde os; thi, som Livets Fyrste sagde, selv om vi dør, skal vi dog leve. Det er et Bevis paa sand Adel hos Mennesket, at det stedse bestræber sig for at gjøre alt det gode, som det kan, uegennyttigt, men forstandigt, og Lønnen vil ikke udeblive; thi Livets Kræfter vil komme til at tilhøre alle saadanne, og „det evige Liv", som skjænkes de lydige og pligtopfyldende, er den største af alle Naadegaver.

Naar vi har opfyldt een Pligt, er der stedse andre, ofte ubehagelige, Pligter at opfylde; men det kræves, at Gjerningen bliver udført, at vor Haand bliver udrakt og Handlingen fuldkommet. Og vor himmelske Fader fordrer, som allerede sagt, aldrig mere af os, end vi kan udføre. Det er sandt, at ligesom Legemet trænger til Hvile efter endt Dagsgjerning, saaledes trænger Sindet og Aanden til Hvile efter de daglige Pligters Udførelse; men lige saa sandt er det, at som Legemet bliver styrket ved Nattens Søvn, saaledes tilflyder Guds Aand, ja den Helligaands Kraft, alle dem, der bestræber sig for at opfylde enhver Pligt, som Livets Omstændigheder kræver, at vi skal udføre, men ogsaa kun saadanne; thi den Helligaands Gave og Kraft er kun forjættet dem, som vil gjøre Herrens Villie.

Der er maaske mange, som finder Fejl ved meget i selv de bedste Menneskers Liv, hvilket i og for sig er naturligt nok, thi ingen er fuldkommen, men højst ufuldkommen — dette hører Jordelivet til —; men naar vi bedømmer vore Medmennesker, lad os da ikke tabe af Sigte de ophøjede Idealer, som Jordens ædle Mennesker har sat sig; thi ethvert godt Maal, som vi eftersträber, vil blive naaet, maaske ikke i dette Liv, maaske ikke ved dette Jordelivs Afslutning, men en Gang i Evigheden. Thi Livets Kræfter er givne til Herrens lydige Børn; og „hvem meget er givet, af ham kræves meget". Vi kan ikke udføre noget ved vor egen Kraft, men Gud er vor Fader, og som en jordisk Fader „forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, der frygte ham"; og han vil give os Styrke og Kraft til at stride „Troens gode Strid, fuldkomme Løbet og bevare Troen", og opfylde Livets mangfoldige Pligter, til stor Velsignelse for vore Medmennesker og til uendelig stor, evig Velsignelse for os selv. „Naar vi gjøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi vi skulle ogsaa høste i sin Tid, saafremt vi ikke forsage."

Hvis Menneskene vilde overveje, hvor mangfoldige Gaver den almægtige Gud, Himmelens og Jordens Skaber, har givet os som en herlig Arv fra vor Fødselsstund: Sollyset; den herlige Luft, vi indaander; Vandet, vi drikker; Maden, vi spiser; Klæderne, hvormed vi smykker vore Legemer og beskytter dem mod Vinterkulden og Sommerheden osv., da vilde vi forstaa, hvor god Herren er imod os, og da vilde vi kunne værdsætte vort Liv og bedre forstaa, hvilken stor Gjæld vi er i til vor himmelske Fader. Lad os forsøge at afvikle denne Gjæld ved at opfylde vore Pligter, idet vi af yderste Evne søger at gjøre Herrens Villie, og betjene vore Medmennesker, og saaledes opfylde

Kjærlighedsbudets Ord, som vor Frelser fremhævede, og som lyder: „Elsk Herren, din Gud, af dit ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, og din Næste som Dig selv!"

Derfor, lad os opfylde vore Pligter af Kjærlighed til Gud og Næsten, selv om de ikke kan komme under Betegnelsen „kjære Pligter"; Herren vil da give os Kraft til at udføre dem, og Æren, Prisen og Takken tilhører Gud, vor Fader, hans elskelige, enbaarne Søn, Jesus Kristus, og den Helligaand evindelig!

Niels F. Green.

Lørdag den 1. April 1916.

„Visdomsordet".

Siden den Aabenbaring, der kaldes Visdomsordet, blev givet ved Profeten Joseph Smith i Aaret 1832, er der om denne blevet sagt og skrevet meget af Kirkens Ældster, uden at samme er bleven rettelig forstaaet af flere af Kirkens Medlemmer. Mange iblandt Folket har dog, takket være Herren, modtaget Ordet med Glæde og har bragt det i Udførelse i den rette Aand og Mening, medens en Del derimod har undladt at skjænke det den fortjente Opmærksomhed, idet man har betragtet Visdomsordet som værende af mindre Betydning; men heri tager man meget fejl. For at kunne fatte Visdomsordets store Betydning er det nødvendigt, at vi søger hen til den Kilde, hvorfra al Visdom har sit Udspring, og lader vore Tanker og Betragtninger blive belyste af den Helligaands Kraft; thi hvis Mennesket ikke bliver oplyst og understøttet af den, vil selv en „Engels Veltalenhed kun være som en tom Lyd". En af Israels vise Ledere har saaledes fremsat og besvaret et meget vigtigt Spørgsmaal, idet han siger:

„Hvad er det da, som kan overbevise Mennesket? — Det er den Almægtiges Inspiration, som giver Mennesket Forstand paa disse Ting. Naar den Aand, som bebor dette jordiske Tabernakel, og som kom fra Herlighedens Regioner, bliver paavirket af Guds Aands Kraft og Indflydelse, som kommer fra Lysets Fader, da kan den fatte al Kundskab, som henhører til denne Verden."

Fremdeles siger han:

„Det er ikke blot gjennem det naturlige Øje, at Sjælen erholder Kundskab om de synlige Gjenstande, men mere det, som Gud har nedlagt i Menneskets Indre, en tænkende Forstand, der tragter efter Kundskab, som gjør, at Lys forener sig med Lys, Kundskab med Kundskab og Sandhed med Sandhed. Det er dette, som lægger den rigtige Grundvold hos Mennesket for al Uddannelse. Dette Liv er det eneste, der er givet os nu, og dersom vi ikke forstaar at sætte tilbørlig Pris paa det, saa er det umuligt for os at blive beredte for et højere og mere udviklet Liv. Vi lever i Dag for at berede os for Livet i Morgen; og dersom vi lever til Guds Behag, saa taber Døden sine Rædsler; thi vi dør da kun for at leve i en anden Tilstand."

For at Mennesket saaledes kan blive beredt til at leve for stedse, har Gud givet os Evangeliets herlige Plan, indbefattende visse Bud og Love, som vi bør adlyde for at opnaa Frelse og Ophøjelse i hans Rige. „Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren."

Visdomsordet er saaledes givet os i den Hensigt, at vi ved Efterlevelsen af det har Krav paa visse Velsignelser i dette Liv, og ligeledes derved bereder os til at møde ham, som er ren, samt til at leve med de herliggjortes Tal. Som en Undskyldning for ikke at efterleve Visdomsordet siger nogle, at det kun blev givet som Raad til de Hellige, men ikke som Befaling, og af denne Grund mener de, at det er en Sag af mindre Betydning, og at det er overladt til enhver især at gjøre, som han behager. At det ikke er en Tvang, er ganske rigtigt; thi det er „Frihedens fuldkomne Lov", vi har annammet, og Gud tvinger ingen til sig. Da vi først hørte Evangeliets glade Budskab, var der ingen, som tvang os til at omvende os fra vore Synder; ej heller var der nogen, som tvang os til at blive døbte til vore Synders Forladelse eller til at underkaste os de øvrige Ordinancer, der henhører til den frelsende Plan. Alt skete uden Tvang med vor egen fri Villie; desuagtet var det nødvendigt, at vi viste Lydighed til disse Ordinancer, thi ellers har vi intet Haab om at erholde Frelse. Vi bør ogsaa erindre Pauli Formaning om, at vi maa „skride frem til det fuldkomne", samt lære lidt efter lidt, Bud paa Bud og Linie paa Linie.

Det er ikke Hensigten ved denne Lejlighed at tale haarde, irettesættende Ord til nogen, eller straffe nogen, som ikke efterlever Visdomsordet i denne Mission, men kun at henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa den store Betydning, Efterlevelsen af det har, saavel legemligt som aandeligt. Som før nævnt er Legemet en Bolig for Aanden her paa Jorden, hvor Uddannelsen erholdes for det tilkommende Liv. Hvis derfor Bygningen — Legemet — bliver godt vedligeholdt, er det rimeligt at antage, at den bedre kan modstaa Aarstidernes omskiftende Paavirkning saavel med Hensyn til det udvortes som til det indvortes af Aandens Bolig. Livet medfører mange Besværligheder og Strabadser for os alle, og for at værne dette kostelige „Hus" mod Fjendens lumske Overfald har en alvis Fader givet os Visdomsordet, med Løfte om Beskyttelse af vort Legeme, samt Visdommens og Kundskabens herlige Skatte, der ej alene vil tjene Mennesket til gode i dette Liv, men er Rigdomme, som tages med derhen, hvor Livet fortsættes, og hvor Kundskab og Fremskridt ikke ophører, uagtet den jordiske Hytte hensættes i Moderjord. I „Visdomsordet", som ethvert Medlem af Kirken burde være nøje bekjendt med, finder vi den mest fuldkomne Forskrift for Vedligeholdelse af Legemet, samt de herligste Løfter om Fremtids Lykke. Til Dig, Du unge Mand og Kvinde, der lig en frodig Blomst staar i Livets skjønne Vaar, spejdende frem i det fjerne, drømmende om din Fremtids Lykke, Du, som er den skjønneste af alle Guds Skabninger, og hvis Øje og hele Udseende viser, at din Skytsengel endnu glædes i

din Nærhed, til Dig er Løftet givet om din Ungdoms Kjækhed, Styrke og Ynde samt Beskyttelse imod den Ondes gloende Pile. Unge, middelaldrende og gamle, der efterlever Visdomsordet i dets rette Aand og Mening, har dette Løfte, at de skal undgaa Dødsengelens haarde Slag, naar den i de sidste Dage vil svinge sit mægtige Sværd blandt de gjenstridige paa Jorden. Stands derfor et Øjeblik i din travle Færd gjennem Livet. Sku omkring Dig og betragt det, som sker i din umiddbare Nærhed. Husk, at Synden er stor paa Jorden, og Herren er vred paa de ugudelige og har begyndt at gaa i Rette med de gjenstridige, der ringeagter og lader haant om hans Bud. Overvej samt efterlev Visdomsordet og tilsidesæt den Tanke, at det kun er givet som Raad, men lær og forstaa, at det nu er en Befaling fra Herren, givet til Guds Folk for deres timelige Frelse og aandelige Velsignelse. Hvis Du endnu ikke fatter Visdomsordets Betydning, da bed Gud om, at han formedelst den Helligaands Kraft vil belyse dine Tanker og Betragtninger om dette saavelsom om andre af Evangeliets frelsende Principper. Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Erastus L. Ottesen er ankommen fra Palmyra, Utah, og Ældste Fred. Henry Heese fra Blackfoot, Idaho.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen som Missionærer til Skandinavien og nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over dem i deres fremtidige Virksomhed.

Ældste Erastus L. Ottesen beskikkes til at virke som Missionær i Trondhjems Konference.

Den Helligaand.

Følgende Spørgsmaal er tilsendt Kirkens Præsidentskab til Besvarelse af en Ældste, som bor i Tooele Amt, Utah:

Der er et Spørgsmaal, som er bleven drøftet mellem Brødrene her med Hensyn til, naar den Helligaand blev modtaget. Var det paa Pinsefestens Dag eller før denne?

Præsidentskabet giver følgende Svar:

„Svaret paa dette Spørgsmaal beror paa, hvad der forstaas ved „Modtagelse“ af den Helligaand. Hvis der ved Ordet hentydes til Jesu Løfte til sine Apostle vedrørende Begavelsen ved den Helligaand, der blev givet ved Nærværelsen og Administrationen af den „aandelige Personlighed“, som er kaldt den Helligaand i Lærdommens og Pagtens Bog, 130. Kap., 22. V., saa er Svaret: Det var ikke førend Pinsefestens Dag, at Løftet blev opfyldt. Men den guddommelige Essens,

kaldet Guds Aand, eller den hellige Aand, eller den Helligaand, ved hvilken Gud skabte eller organiserede alle Ting, og ved hvilken Profeterne skrev og talte, blev skjænket i tidligere Tidsaldre og inspirerede Apostlene i deres Administration længe før Pinsefestens Dag. Ordene „Helligaand" og „Aand" benyttes ofte ensbetydende, og dette foraarsager nogen Forvirring, naar Forskjellen mellem den „aandelige Personlighed" og Aanden „udgydt fra det Høje" ikke tages i Betragtning. Der er i Universet udgydt en Essens, som er Verdens Lys og Liv, og som udgaar fra Guds Nærværelse gjennem det udstrakte Rum, og Lyset og Kraften heraf skjænker Gud i forskjellig Grad til „dem, som spørger ham", i Forhold til deres Tro og Lydighed; men den Helligaand, som Kristus sagde, han vilde sende til sine Apostle fra Faderen (Joh. Ev. 14, 26), var og er en „aandelig Personlighed" og skulde ikke komme, før Kristus gik bort. (Joh. Ev. 16, 7.) Ogsaa Begavelsen, kaldet „den Helligaands Gave", som er modtaget fra denne guddommelige Personlighed, den tredie Person i den hellige Treenighed, er en speciel Velsignelse, beseglet paa døbte omvendte Troende i Jesus Kristus, og er „et forblivende Vidne". Guds Aand kan nydes og virke som en midlertidig Indflydelse, ved hvilken guddommelig Lys og Kraft kommer til Menneskene i specielle Hensigter og Anledninger. Men den Helligaands Gave, som Apostlene modtog paa Pinsefestens Dag, og som tildeles ved Haandspaalæggelse (Beseglingen af den Helligaand efter Daaben), er et stedse forblivende Vidne og en højere Begavelse end den almindelige Tilkjendegivelse af den hellige Aand.

Vi læser, at Jesus efter sin Opstandelse aandede paa sine Disciple og sagde: „Annammer den Helligaand." Men vi læser ogsaa, at han sagde: „Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte Kraft fra det Høje." (Joh. Ev. 20, 22; Luk. 24, 49.) Vi læser fremdeles: „Thi den Helligaand var ikke endnu given, fordi Jesus var ikke endnu herliggjort." (Joh. Ev. 7, 39.) Saaledes var Løftet givet, men Fuldbyrdelsen kom efter, saa at den Helligaand, sendt ved Jesus fra Faderen, kom ikke personlig førend Pinsefestens Dag, og Tunger af Ild var Tegnet paa dens Komme. Denne Tilkjendegivelse blev gjentaget i denne Evangelie-Uddeling ved Begavelsen, der blev givet i Kirtland Tempel i Januar Maaned 1836."

Joseph F. Smith.
Anthon H. Lund.
Charles W. Penrose.

Tankesprog.

Tillad ikke Dig selv at komme i daarlige Vaner, men kultiver gode Vaner, og Du vil hver Dag voxe i aandelig og legemlig Styrke.

— Uden Slibning bliver ingen Ædelsten funklende, uden Prøvelser intet Menneske fuldkomment.

Hvad er Mormonisme?

Af Ældste Orson F. Whitney, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.
(Oversat fra »Imp. Era«.)

„Mormonisme" er ikke, som mange Folk formoder, en ny Religion. Den er ikke fremkommen som et Produkt af det nittende Aarhundrede, men den forkyndes at være det evige Evangelium, Jesu Kristi sande Religion, gjengivet til Jorden efter at have været borttaget i lange Tider. Budskabet, at Gud har opvakt en Profet og gjengivet det gamle og sande Evangelium, har fra forskjellige Nationer samlet de Mænd og Kvinder, som har givet deres Troskabsløfter til det, der kaldes „Mormonismen". Det er ikke noget nyt, som er opkommet. Hvad der gaar under dette Navn, er saa gammelt som Evigheden. Alt, hvad jeg eller nogen anden Ældste kan gjøre, er at fremsætte de gamle Lærdomme, som tilsammen udgjør Forløserens Evangelium.

Hvorledes var Mormonismens Oprindelse? Hvis den ikke opstod i det nittende Aarhundrede, hvornaar opstod den da? Vort Trossamfunds jordiske Grundlægger, Joseph Smith, Profeten, lærte, at de for vor Tro til Grund liggende Principper er af en evig Natur, og Oprettelelsen af dette Værk var planlagt i Himlen, før Jorden blev skabt. Profeten siger: „Gud, staaende midt iblandt Aanderne i Herlighed, fordi han var mere intelligent, ansaa det passende at udstede Love, hvorved de øvrige Aander kunde faa Lejlighed til at gjøre Fremskridt og blive ham selv lig."

I denne Udtalelse finder vi Forklaringen paa det store Spørgsmaal, vedrørende Betydningen af de Principper, som vi benævner: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og paa alle Love og evangeliske Ordinancer, som er knyttede til disse Principper. Evangeliets Plan er en Plan, hvorved Menneskene, Guds Børn, bliver satte i Stand til evig at gjøre Fremskridt; og dette System er blevet indført og sat i Virksomhed blandt Menneskene til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder, for at de, oplyste og opmuntrede ved den Helligaand, kan blive frelste. Evangeliets Plan har man givet forskjellige Navne, eftersom det har behaget Menneskene. Paa den Tid, da Evangeliet paany blev forkyndt af Profeten Joseph Smith, og Evangeliets System blev gjenindført, gav man det spottende Navnet „Mormonisme" efter Mormons Bog, hvori mange af Evangeliets Principper er fremsatte.

„Mormonisme" er ensbetydende med Evangeliets sande Lære; den lærer, at vi levede, før vi kom paa Jorden; at vi var Aander hos Gud i Himlen, ja og hos vor Moder i Himlen; thi vi „har ogsaa en Moder der". I hin første aandelige Tilværelse, hvori vi vandrede i Lyset og kunde se, lige som vi selv kunde ses, lærte vi alt, hvad vi kunde, og alt, hvad der var nødvendigt, førend det blev tilladt os at komme paa denne Jord, der var skabt for os og for alle Guds Børn, saa at alle, som holdt hin første Prøvestand, kunde faa Lejlighed til at høste en Erfaring, der vilde udvikle og uddanne dem, om end tildels

gjennem Pine og Sorg, Skuffelser og Gjenvordigheder. Det var lovet os, at dersom vi vilde udholde alt dette med Taalmodighed og med Standhaftighed rette os efter Evangeliets frelsende Principper, skulde vi vorde lig vor Fader og Moder i Himlen og arve det evige Liv og Herlighed uden Ophør. Dette er Hensigten med vor jordiske Prøvestand. Vi kom her i den Hensigt at modtage vore Legemer, der er lig en Klædedragt for vore Aander. En Aand uden Legeme er ufuldkommen og kan ikke blive herliggjort, og et Legeme uden iboende Aand er, som vi veed, død, ja kun en Jordklump, skjøndt vidunderlig fuldkommen formet og dannet. Aand og Legeme sammen udgjør Menneskets Sjæl, og det er derfor Sjælen i denne Forstand, som bliver udløst af Graven og gaar fremad til Fuldkommenhed.

Kristi sande Efterfølgere maa være forberedte paa Modstand og Forfølgelse fra Verden.

Af Præsident Brigham Young.

Kristus og Bileal kan ikke gjøres til Venner. Djævelen fører Krig mod Guds Rige paa Jorden. Han har altid gjort det og gjør det fremdeles, indtil han bliver bunden. Djævelens Tjenere og Tjenerinder paa Jorden vil hade Guds Folk. Det er ikke noget nyt, at Kristi Efterfølgere i vore Dage bliver hadede. De Hellige blev ogsaa hadede i gamle Dage. Vor Frelser sagde, at hans sande Disciple skulde blive haanede og forfulgte, men han sagde ogsaa:

„Salige ere I, naar man haaner og forfølger Eder og lyver Eder allehaande ondt paa for min Skyld. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være stor i Himlen; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder." (Mat. 5: 11, 12.)

„Hvis Menneskene hører Evangeliets Ord, men ikke adlyder Herrens Befalinger, vil de modarbejde dette Værk og forfølge Evangeliets Forkyndere. De vil da hade dette Værk og gjøre alt, hvad der staar i deres Magt, for at udrydde det. De ugudelige Mænd, som slog Joseph Smith ihjel, frydede sig, da de havde udført denne frygtelige Handling. Deres Had var stort mod Herrens Værk, da de dræbte Profeten og hans Broder, Patriarken Hyrum Smith, men Hadet mod Sandheden og Hellighedens Principper havde været lige saa stort før, kun at de ikke havde haft Magt til at tage Profeten og hans Broders Liv før. Det er ikke en enkelt Lærdom, som de bekjæmper, eller visse Mænd og Kvinder i Kirken, som de hader, fordi disse er dydige; men de hader Evangeliet, som fordrer, at de skal omvende sig og adlyde Guds Befalinger; de hader Sandheden, hader Lyset og strider mod Kristus og Guds Rige.

Hvorfor har vi Fjender? „Hvorledes kan det være", siger vore Modstandere, „at I ikke kan bevæge Eder blandt Menneskene i Verden som Medlemmerne af andre religiøse Samfund?" De spørger os, hvor-

for vi lærer anstødelige Ting, hvorfor vi ikke „slaar af paa Fordringerne" for at afvende Verdens Vrede. Vi gjør det ikke, thi vi kan ikke gjøre det og samtidig bevare en god Samvittighed. Kristus sagde til sine Disciple fordum: „Ligesom de hader mig, vil de ogsaa hade Eder." Menneskene har ikke villet tillade os at leve i Fred i deres Midte. Vi er paa ulovlig Maade blevet drevne bort fra vore Besiddelser i Staterne af en Pøbelhob, der bestod af Mordere, Snigmordere og alskens Udskud under Foregivende af, at vi var uværdige til at leve i det menneskelige Samfund og deltage i Civilisationens Goder. Men Herren førte os ved sin mægtige Arm her til Bjergenes Dale. Her i Bjergenes Kamre fandt vi Fred. Hvor vidunderligt, at Herren havde et sligt Tilflugtssted i Beredskab for sine Hellige i de sidste Dage.

Verden hader os, fordi vor Religion er den eneste sande; fordi vi alene er i Besiddelse af det sande Præstedømmes Autoritet til at forkynde Kristi Evangelium og administrere dets Ordinancer; fordi denne Evangelie-Husholdnings Nøgler blev givne til Profeten Joseph Smith af hellige Engle, der af Gud var sendte fra den celestiale Verden til ham; og disse Nøgler (Kundskab og Fuldmagt) holdes nu af Kristi gjenoprettede Kirke. Som jeg sagde, Verden hader os, fordi Kristus og Lucifer er Fjender og kan ikke blive Venner; og Lucifer søger at overvinde og kuldkaste os, fordi han veed, at vi er i Besiddelse af Præstedømmets Fuldmagt og Autoritet.

Som jeg har sagt før, saa siger jeg nu: „Lad os være, I Forfølgere; vi ønsker ikke at dræbe Eder eller gjøre Eder legemlig Skade; thi vor Gjerning er ikke at udrydde Menneskeliv eller forstyrre Menneskenes Fred; men Herren har kaldet os til at prædike Evangeliet og gjøre Eder bekjendte med de Ting, som hører Guds Rige til. Hvis Eders Lærdomme er bedre end vore, lad os da blive bekjendte med dem; thi vi søger efter sande Rigdomme; vi ønsker at blive vejledte af Himlens Lys; vi søger at blive frelste, og hvis I har noget bedre, end vi har, lad os da modtage det; men hvis vi har noget, som er bedre end det, I har, vil vi med Glæde meddele Eder det og delagtiggjøre Eder deri. Lad os blot være i Fred; thi I kan ikke faa os til at vige tilbage fra vor Gjerning; vi er fuldt bestemte paa, i Israels Guds Navn, ikke at hvile, førend vi ved Sandhedens Kraft har revolutioneret Verden, og hvis I forfølger os, vil dette kun ske saa meget hurtigere. Jeg siger igjen: Lad os være i Fred, eftersom vi ikke ønsker at gjøre nogen af vore Medmennesker Fortræd eller Skade i mindste Maade. Vi ønsker kun at udsende vore Ældster til Jordens fjærneste Egne og prædike Guds Søns frelsende Evangelium og forene det spredte Israel med Kirken. Hvis I forfølger os, vil dette vort Maal naas saa meget hurtigere."

— Arbejde uden Bøn er en Himmel uden Stjerne, en Nød uden Kjærne.

— En af de største Fejl, nogen kan gjøre sig skyldig i, er altid at erklære sig selv fejlfri.

Herren fordrer Fuldkommenhed.

Af Ældste Melvin J. Ballard.

Vi søger ikke at faa Menneskene til at slutte sig til Kirken ved Daab, undtagen de sandt og oprigtigt har omvendt sig; men har de gjort dette, veed jeg, at deres Synder blev dem tilgivne, da de gik ned i Daabens Vande og sluttede Pagt med Herren. Jeg har kjendt dem, som har syndet og gjort forkert i deres Uvidenhed og Uforstand, men som har omvendt sig og modtaget Daabsordinancen. Deres hele Sindelag er derved bleven forandret, og deres Ansigt er blevet lyst som et Barns; Naboer og Slægtninge er blevne storlig forundrede, og de har sagt: „Hvad er der sket med den eller den? Hvor har han ikke forandret sig!" Jeg veed tilvisse, at der er Kraft forbunden med at omvende sig fra Verdens Daarskaber og blive døbt med Begravelsens Daab af en bemyndiget Herrens Tjener. Men vi maa som Sidste-Dages Hellige vide, at vi bør gaa videre. Disse Skridt er kun indledende til et nyt og bedre Liv. Vi har, billedlig talt, kun taget Rustningen paa, og Livets Kamp er kun begyndt, naar vi bliver døbte til vore Synders Forladelse og modtager Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilken Helligaand vil belære os om, hvad vi ellers skal gjøre. Vi kan ikke opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige ved kun at gjøre een Ting, hvilket tydeligt fremgaar af Frelserens Svar til den unge, rige Mand, som spurgte ham, hvad han skulde gjøre for at arve det evige Liv; den unge Mand tænkte maaske som saa mange andre, at han kunde blive „frelst" ved kun at gjøre en eller anden Ting ud over, hvad han ellers plejede at gjøre. Men Frelseren sagde til ham: „Vil Du indgaa til Livet, da hold Budene." (Mat. 19,17.) Til dette Frelserens Svar sagde han: „Dem har jeg holdt allesammen. Hvad fattes mig endnu?" Men Jesus sagde til ham: „Vil Du være fuldkommen, da gaa bort, sælg, hvad Du ejer, og giv det til fattige, saa skal Du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig!" „Men da den unge Mand hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods."

Der var mere end een eller to Ting for den unge Mand at gjøre; men han kunde have gjort dem alle, hvis han blot havde haft Tillid nok til Frelseren og bestemt sig til at gjøre, hvad han bød ham.

Tror I, at vore Forventninger med Hensyn til Frelse i Guds Rige kan blive opfyldte paa nemmere Betingelser end dem, der blev stillede til den rige, unge Mand? Nej, ingenlunde! Jeg siger igjen, at dette, at vi er blevne døbte og har modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, er kun at iklæde os Stridsrustningen; og for mange er denne Rustning, der altid skulde holdes klart skinnende, bleven rusten, fordi de ikke har gjort noget for at holde den skinnende. Og der er Fare for, at saadanne Personer bliver selvretfærdige ligesom Farisæerne, der takkede Gud, at de ikke var saa store Syndere som visse andre. Somme Tider opdager vi, at de, som ved Daaben har indgaaet den Pagt med Herren, at de vil tjene ham, ikke lever bedre end Flertallet

af andre saakaldte kristne Samfund, og derved kommer de til at staa som Overtrædere; thi da vi nedgik i Daabens Vande, lovede vi Herren, at vi vilde holde ethvert af hans Bud, som han vilde gjøre os bekjendt med, for at vi ved at holde dem kunde skride fremad til Fuldkommenhed og opnaa Frelse.

Lad mig henvise til nogle af de Fordringer, Herren stiller til os, nemlig hvad Apostelen Peter nævner i Begyndelsen af hans andet Brev:

„Naade og Fred vorde Eder mangfoldig til Del i Erkjendelse af Gud og vor Herre Jesus.

Saasom hans guddommelige Magt har skjænket os alt, hvad der hører til Liv og Gudfrygtighed ved Erkjendelsen af ham, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft, hvorved han har skjænket os de største og dyrebare Forjættelser, for at I ved disse skulle faa Del i guddommelig Natur, naar I undfly Fordærvelsen i Verden, som har sin Grund i Begjær, — saa anvender just derfor al Flid paa i Eders Tro at udvise Dyd, og i Dyden Kundskab, og i Kundskaben Afholdenhed, og i Afholdenheden Udholdenhed, og i Udholdenheden Gudsfrygt, og i Gudsfrygten Broderkjærlighed, og i Broderkjærligheden Kjærlighed til alle. Thi, naar dette findes hos Eder og er i Tiltagen, lader det Eder ikke staa ørkesløse eller ufrugtbare i Erkjendelsen af vor Herre Jesus Kristus." (2. Peter, 2 : 8.)

Dødsfald.

Broder Christian Christoffersen døde i Tønsberg den 6. Februar 1916. Han var født i Slagen, Norge, den 7. Maj 1848 og blev indlemmet i Kirken ved Daab den 21. April 1901.

Dr. John A. Widtsøe.

I en Artikel i Nr. 5 af „Stjernen" angaaende Dr. Widtsøes Udnævnelse til Præsident for Utahs Statsuniversitet angives, at hans Fader var Søkaptajn, hvilket herved berigtiges. Hans Fader var Lærer og af gammel Lærerslægt, men paa Moderens Side nedstammer han fra en Linie af dygtige Søfolk, idet hans Morfader var kongelig Lods og hans „Bedstefædre" i flere Slægtlinier havde været Lodser. Dr. Widtsøe er født den 31. Januar i Froyen, Norge.

Indhold:

De smaa Tings Betydning...... 97
Vore Pligter.................. 102
Redaktionelt:
„Visdomsordet"............. 104
Missionsnyheder............ 106
Den Helligaand............... 106
Tankesprog 107, 110
Hvad er Mormonisme? 108
Kristi sande Efterfølgere maa være forberedte paa Modstand og Forfølgelse fra Verden 109
Herren fordrer Fuldkommenhed .. 111
Dødsfald..................... 112
Dr. John A. Widtsøe.......... 112

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)